

COMMENTAIRES D'UN SONGE ÉTRANGE

(Tường Thuật Về Một Giấc Mơ Kỳ Lạ – Trúc Huy)

LỜI KHUYÊN CỦA MẸ QUA GIẤC MƠ **Đồng Mai**

Đồng Mai có duyên đọc qua bài viết “Tường Thuật Về Một Giấc Mơ Kỳ Lạ” của Trúc Huy. Đồng Mai sẽ nói rõ thêm về lời khuyên của mẹ Trúc Huy qua giấc mơ đó.

ĐH Trúc Huy viết:

“Trong giấc mơ, tôi đang dạo chơi, bỗng nhiên một cơn mưa giông nhẹ đổ xuống nhưng tạnh liền ngay sau đó. Rồi không rõ nguyên nhân từ đâu, nước dâng lên rất nhanh, nhưng tôi đã kịp thời bám vào vách đá của núi để leo lên và tránh được nước lụt. Có điều lạ, tuy là nước lụt nhưng lại trong như nước suối, chứ không phải là dòng nước đục ngầu như thường thấy. Tôi tháo cởi đôi giày và tất, rồi vừa leo dần theo các vách đá để leo lên một ngọn núi, leo tới đâu tôi đều cẩn thận chuyển đôi giày da màu nâu của tôi theo và tìm chỗ cất tạm đôi giày vào trong một hốc đá, rồi cứ thế tiếp tục leo tiếp...

Cơn mưa rào đã tạnh từ lâu, chỉ còn vài giọt mưa lất phất, khí trời rất mát dịu, và đôi giày tôi đưa lên cao tới đâu cũng như quần áo tôi đang mặc đều được khô ráo cả. Trong giấc mơ, khi leo theo các vách đá của triền núi, tôi không hề cảm thấy mệt mỏi gì cả, và các tảng đá tôi bám vào để leo đều khô ráo sạch sẽ, chứ không như nhám đầy rêu phong như ở ngoài thực tế. Triền núi gồm những tảng đá lớn nhưng rất dễ bám vào để leo. Ở phía chân núi, có vài chỗ cũng thấy có những loại lưới sắt bao bọc theo chân núi, người ta làm để chặn lại những tảng đá lở có thể lăn xuống đường nguy hiểm.

Tôi leo như thế chẳng mấy chốc đã lên tới đỉnh núi. Nhìn lại quần áo chân tay đều sạch sẽ, không hề bị lấm lem dơ bẩn gì cả. Và ở trên này, bây giờ là mặt đất bằng phẳng rộng lớn, chỉ có một ít cây cỏ và hoa lá chứ không có các loại cây to lớn, nhưng lại nhìn thấy trước mặt có một cảnh chùa – có lẽ là kiến trúc duy nhất được xây ở trên núi. Tôi như đang ở một nơi tiên cảnh rất đẹp và rất lạ chưa từng thấy bao giờ. Tôi đang ngồi trên một phiến đá, vừa nghĩ ngợi đôi chút vừa loay hoay tìm đôi giày để mang lại vào chân, nhưng không còn tìm thấy đâu nữa, có lẽ đã để quên trong một hốc đá trong lúc đang leo lên, bây giờ không tìm thấy. Nhìn xuống xa xa phía chân núi,

tôi không nhìn thấy nhà cửa gì cả, chỉ thấy nước lụt trong veo vẫn còn lấp xấp, bao la chung quanh ngọn núi. Có điều lạ lùng, kể từ khi tôi bắt đầu leo lên núi, hình như ngoài tôi ra không có ai cả, nhưng trong giấc mơ tôi không cảm thấy ngạc nhiên tại sao quang cảnh thanh vắng chỉ có một mình tôi giữa bầu trời bao la bát ngát để tránh nước lụt như thế ?

Không tìm được giày, tôi đứng dậy thơ thẩn rảo bước về phía chùa. Tôi đi đến trước đôi cánh cửa lớn của điện Phật được mở rộng từ lúc nào rồi, và đứng bên ngoài, tôi đưa mắt nhìn vào bên trong điện Phật, tuy bị ánh sáng ngoài trời làm cho hơi loá mắt, nhưng nhìn thấy bên trong có phần dịu mắt hơn, tôi cũng nhận thấy ra được cảnh trí của một điện Phật rộng và sâu mà tôi thường có dịp nhìn thấy. Bên trong chánh điện, có một tượng Phật rất lớn uy nghiêm trên tòa sen và những tượng Phật khác nhỏ hơn nhưng tất cả đều thếp vàng lộng lẫy, và nhiều hương đèn hoa quả trên các bàn thờ... Chánh điện được bài trí rất trang nghiêm thanh tịnh, có mùi hương trầm thơm dịu thoang thoảng lan toả ra trong không gian...

Tôi đang đứng tần ngần nhìn vào bên trong điện thờ như thế thì thấy mẹ tôi từ bên trong điện Phật xuất hiện và bước ra đứng gần ngay bên mé cửa, và như tình cờ mà mẹ tôi nhìn thấy tôi đang đứng ở trước điện. Mẹ tôi mặc loại áo tu màu lam tro đơn sơ của các sư bà sư cô, và mẹ tôi có vẻ như vừa làm xong công việc sửa soạn hương đèn hoa quả cần thiết trước khi chùa sắp làm khoá tụng thường lệ cho buổi chiều, có lẽ vào giờ sắp tới. Và không hiểu sao, tuy không nhìn thấy ai khác ngoài mẹ tôi, nhưng tôi biết là bên trong chùa, ở phía đằng sau, còn có một ít sư bà sư cô khác, và những vị này đang làm những công tác riêng ở phía sau bên trong chùa.

Mẹ tôi nhận ra tôi ngay, và tuy hai mẹ con bất ngờ gặp lại nhau, nhưng cả mẹ tôi và tôi hình như không có ai tỏ vẻ ngạc nhiên cả. Tuy tình mẫu tử vẫn còn sâu đậm trong tâm trí của cả hai mẹ con, nhưng mẹ tôi và tôi bây giờ đây không còn biểu lộ ra bên ngoài sự vui mừng được gặp lại nhau như thường thấy ở bên ngoài đời nữa. Tôi thấy mẹ tôi nhìn tôi một cách dịu dàng với một thoáng vui đơn sơ đầy vẻ hiền từ và rất thư thái an lạc, song những ánh mắt của mẹ tôi có vẻ xa xăm như nhìn vào khoảng bầu trời bao la không bị vướng che ở trước mặt. Lúc đó vào khoảng 4, 5 giờ chiều, khí trời thật là trong thanh mát dịu. Trong giấc mơ, tôi hoàn toàn không có ý niệm gì về chuyện mẹ tôi đã mất từ lâu rồi – và trong nhiều giấc mơ khác của tôi về mẹ tôi, tôi đều thấy mẹ tôi còn rất trẻ, khoẻ mạnh và sinh sống một cách bình thường với mọi người, chứ không bao giờ tôi biết đó là mẹ tôi nhưng là một người mẹ đã mất.

Bây giờ đây, tuy hai mẹ con bất ngờ gặp lại nhau ở trước điện Phật chùa như thế, mẹ tôi không còn lộ vẻ vui mừng rõ rệt như khi lâu ngày được gặp lại một đứa con. Về phần tôi, tuy gặp lại mẹ tôi như thế, tôi cũng không biểu lộ ra sự vui mừng được gặp

lại một người mẹ yêu quý như ở ngoài thực tế, và tôi cũng không thắc mắc tại sao mẹ không còn ở với gia đình con cái mà lại đang tu tại một ngôi chùa ở một nơi tiên cảnh như thế này ? Hình như có một sự ngăn cản vô hình nào đó làm cho cả mẹ tôi và tôi đều không còn thấy nhiều ràng buộc liên hệ với nhau nữa, vì cả hai đang sống ở hai cảnh giới khác nhau.

Lúc đó, không hiểu sao, tôi lại hỏi mẹ tôi một câu hết sức ngớ ngẩn như sau: “*Mẹ có thấy đôi giày của con đâu không ?*” Mẹ tôi đang đứng cạnh cửa điện Phật, liền quay lại ở hông bên trong gần sát ngay cửa điện, lấy ra một đôi giày rồi đưa cho tôi và nói: “*Có phải đôi giày này của con không ?*” Tôi nhìn kỹ đôi giày mẹ tôi đưa cho tôi xem thì thấy rất lạ: cũng là một đôi giày da gồm có một chiếc cho chân phải và một chiếc cho chân trái, song hai chiếc lại không cùng cỡ và không cùng màu (một chiếc màu nâu đỏ, còn chiếc kia màu nâu đen), nhưng mẹ tôi có vẻ như không cần quan tâm tới chuyện hai chiếc giày không giống nhau đó và xem như đó là một ‘đôi giày’ mà thôi.

Khi mẹ tôi đưa cho tôi xem đôi giày đó thì tôi lắc đầu trả lời: “*Dạ, không phải đôi giày đó !*” Mẹ tôi liền cất đôi giày vào lại chỗ cũ ở hông bên trong gần cửa điện. Và đến đây – tiếc thay ! – giấc mơ của tôi cũng chấm dứt một cách đột ngột. Về sự việc đôi giày được lấy ra từ bên trong điện Phật kể cũng hơi lạ, vì thông thường giày dép bao giờ cũng để ở bên ngoài, chứ có khi nào người ta đem để hoặc cất giữ ở trong điện Phật bao giờ ?

Sau giấc mơ kỳ lạ đó, tôi còn có năm mơ thêm vài ba lần khác nữa, cũng là những giấc mơ có liên hệ đến chuyện mất giày dép, nhưng ở trong những hoàn cảnh khác nhau và không còn có mẹ tôi xuất hiện như trong giấc mơ đầu tiên. Và lần nào cũng thế, khi tìm ra được một đôi giày khác thì cũng đều là không phải đôi giày của tôi, mà là một đôi giày nào đó không cùng cỡ và không cùng màu. Tôi không hiểu ý nghĩa của giấc mơ ra làm sao cả. Tôi không thể nào giải thích nổi. Tại sao lại có chuyện nước lụt, tại sao có chuyện leo núi đá để tránh lụt, tại sao có chuyện mất giày, hay là chuyện một đôi giày không cùng cỡ và không cùng màu, tại sao có chuyện gặp mẹ tôi đang tu ở một ngôi chùa nơi tiên cảnh như thế ?

Người ta thường cho rằng mỗi giấc mơ đều có hàm chứa một ý nghĩa ẩn dụ nào đó. Tôi cũng nghĩ rằng giấc mơ này ắt phải có một ý nghĩa thâm kín nào đó được hàm chứa ẩn dụ trong đó. Nhưng, tiếc thay, đã mười năm qua, mỗi khi có dịp nhớ lại, tôi vẫn chưa tìm ra được một lời giải đoán nào cho giấc mơ kỳ lạ này.”

Ý nghĩa của đoạn đầu giấc mơ là ĐH sẽ dời chỗ ở từ miền biển lên miền núi. Nơi đó ĐH sẽ gặp lại cố nhân, đó là mẹ của ĐH.

Chúng ta thường nghe kể chùa ở trên tiên cảnh, thường thường là có Tiên ông, Hòa Thượng hay Thượng Tọa giảng kinh nói pháp. Thế nhưng trong giấc mơ của ĐH, ĐH lại cảm thấy có sư bà hay sư cô ở bên trong chùa chứ không phải là thầy hay hòa thượng. Như vậy đoạn kể của giấc mơ có ý nghĩa là sau này sẽ có người nữ giảng kinh nói pháp. Người nữ này có phải là sư bà hay sư cô hay không, thì ĐH sẽ hiểu thêm qua đôi dép của mẹ ĐH đưa cho ĐH. Đôi dép to, nhỏ là ý mẹ của ĐH muốn nói với ĐH là người nữ này còn trẻ tuổi, và khuyên ĐH không nên có tâm phân biệt già trẻ, lớn bé. Đôi dép có chiếc màu đỏ và chiếc màu đen là ý nói người nữ này sẽ mặc áo màu đỏ, màu đen. Ý nói người nữ này là cư sĩ, và mẹ của ĐH muốn khuyên ĐH là không nên có tâm phân biệt là người có thể giảng kinh Đại thừa phải là hòa thượng mặc áo vàng, áo nâu, hay sư bà, sư cô mặc áo lam, chứ không thể là người nữ cư sĩ trẻ mặc áo đỏ, áo đen. Nói chung là mẹ ĐH muốn cho ĐH biết là sau này sẽ có người nữ cư sĩ trẻ tuổi giảng kinh nói pháp và khuyên ĐH không nên khinh thường người này vì thấy người này là nữ, còn trẻ mà lại không phải là sư cô hay là hòa thượng mà không thêm học theo lời giảng của người này. Dù sao đôi dép to nhỏ và màu mè kia cũng có thể giúp ĐH đi qua đoạn đường đầy chong gai mà ĐH không bị miếng chai cắt đứt chân, chảy máu, và ĐH không bị đau đớn. Cũng như lời giảng Phật pháp của người nữ cư sĩ trẻ tuổi này sẽ giúp ĐH thoát khỏi vòng sanh tử luân hồi, và ĐH không còn bị đau khổ nữa. Nói tóm lại, mẹ của ĐH khuyên ĐH không nên chê người nữ trẻ tuổi này mà không thêm học theo giáo lý của người này, giống như ĐH chê không thêm nhận đôi giày to nhỏ và màu mè kia.

Trong kinh Pháp Hoa, đức Phật có nói về Tiểu Long Nữ thành Phật, nhưng mấy ai trong chúng ta thành tâm muốn nghe Tiểu Long Nữ nói pháp. Hay là khi chúng ta gặp Tiểu Long Nữ, chúng ta sanh tâm khinh thường vì thấy người này còn trẻ mà lại là nữ. Chúng ta quay lưng lại đi thẳng và không thêm nghe Tiểu Long Nữ giảng Phật pháp. Người ta thường nói: *“Được sanh ra đời cùng thời với Phật Tổ đã là khó, được gặp Phật Tổ, được học và hành theo giáo lý của Ngài lại càng khó hơn.”* ĐH không nên bỏ mất cơ hội đó. Nói tóm lại, mẹ của ĐH muốn khuyên ĐH không nên có tâm phân biệt. Người còn có tâm phân biệt thì con đường trở về tâm thanh tịnh của mình còn xa lắm. Hy vọng bài viết này sẽ giải đáp được những thắc mắc của ĐH qua giấc mơ mà ĐH đã thấy cách đây mười năm.

Tháng 11, 2004
Đông Mai
(dongmai03@yahoo.com)

Subject: Re: Cảm nghĩ của cháu về "Một Giấc Mơ Kỳ Lạ"

To: "NDT-TrucHuy" <truc_huy@yahoo.com>

Date: Monday, April 26, 2010, 4:58 AM

Chú Thâm:

Thương gửi tới chú – Về bài “Một Giấc Mơ Kỳ Lạ”

Cháu đã nghe lại bài này, lần này là lần thứ 2. Cháu không biết tại sao chú không hiểu về giấc mơ của chú, nhưng thoạt nghe thì cháu đã hiểu, nhưng cháu sẽ không nói ý của cháu, vì chính chú phải tự tìm hiểu về mọi chi tiết trong giấc mơ ấy. Có 10 điểm chánh cháu xin phép được lưu ý lại với chú về giấc mơ này:

1. Nước lụt
2. Leo núi đã để tránh lụt
3. Nước trong veo
4. Cả người và giày đều không bị ướt
5. Trên đỉnh núi chỉ có một ngôi chùa trang nghiêm
6. Trong chùa Mẹ xuất hiện
7. Mẹ là một tu nữ còn trẻ đẹp, trong một gương mặt hiền hòa, an tịnh
8. Mẹ bước ra trong một tư thế bình an, sáng suốt, trù mên và Mẹ đã nhận ra chú
9. Mẹ đã thoát ly trần tục và vì thế mẹ con chú không còn cảm giác ràng buộc đèo níu của mẹ con như hồi trước
10. Mẹ đã trao cho chú một đôi giày, nhưng hai chiếc không cùng cỡ, lại không cùng màu

Tại sao những chi tiết này? Và tại sao tới đây giấc mơ lại chấm dứt?

Cháu chỉ có thể giải nghĩa câu hỏi sau trong 2 câu trên - Giấc mơ đã chấm dứt là vì tới đây, chú là người phải tìm hiểu con đường còn lại cho mình. Chú là người make decision cho mình và đi trên con đường mình chọn. Còn câu hỏi thứ nhất, những chi tiết trên rất rõ rệt, nhưng chú cũng phải là người tự giải thích cho mình, bởi vì mỗi người hiểu từng chi tiết ấy theo quan điểm sống của họ, chứ không phải của người khác. Cùng một “leçon spirituelle”, nhưng mỗi học trò sẽ hiểu theo khả năng và trí tuệ của riêng họ.

Tại sao nước lụt? Nước lụt tượng trưng cho tất cả những cạm bẫy của thế gian hữu hình này; là tượng trưng cho sự nhận thức của chú là tất cả chúng ta đang bị chìm đắm trong vô minh, tức là sự không thấy rõ; và vì vậy, tất cả chúng sanh của thế gian hữu hình phải chịu ít nhiều đau khổ và bất an.

Tại sao nước lụt mà lại trong veo? Vì trong sự lụt lội đó, chú thấy được ánh sáng của chân lý. Vì vậy nước lụt nhưng lại trong.

Tại sao chú phải leo núi đá để lên cao?

Sự leo núi đá, 3 chữ “leo”, “núi” và “đá” đều có ý nghĩa của nó. “Leo” tượng trưng cho sự gian nan, khó khăn của người đi tìm chân lý; “núi” tượng trưng cho sự hướng tới một điểm cao hơn, là sự hướng tới sự cao thượng của chánh pháp. Và “đá” (rocks) tượng trưng cho sự hiểm nguy chông gai của con đường tu hành...

Cái đã được bình luận:

1. Nước lụt ==> Sự vô minh, không thấy rõ của chúng sanh trong thế gian.
2. Sự trong veo của nước ==> trí tuệ được phát sanh. Chú có chánh kiến.
3. Sự leo núi đá để tránh lụt ==> “Leo” = Sự tinh tấn, trì chí và nhẫn nại trong cái khó khăn của con đường tu tập.
“Núi” = Sự hướng tới một điểm cao thượng; là sự hướng tới chánh pháp cao thượng.
“Đá” = Sự gian nan, khó khăn trên con đường tu luyện.

Tiếp theo:

4. Cả người và giày đều không bị ướt.
==> Chú và giày đều không bị temptation của thế giới vật chất. Ở đây, chú là người học trò, và giày là phương tiện đưa chú tới bờ bên kia. Cả hai đều khô ráo, không bị sự cám dỗ của tất cả những gì phía dưới hay đằng sau lưng mình. Là

đôi giày đã giúp chú, hay có thể nói là conscience, knowledge & wisdom của chú đã giúp chú tránh khỏi sự quỵen rũ của các cạm bẫy của thế gian.

5. Trên đỉnh núi chỉ có một ngôi chùa trang nghiêm.

==> Cái điểm dừng đã được chú trông thấy, là sự tu hành, là nơi thanh tịnh. Ở đây, chữ “thanh” tượng trưng cho sự thanh tao, nhẹ nhàng của nơi ấy, và chữ “tĩnh” có thể được hiểu là “tĩnh” với dấu nặng dưới chữ “I” (tranquility), hay “tĩnh” với dấu ngã trên đầu chữ “I” (clear view). Hai cách viết ấy mỗi cách đều mang ý nghĩa riêng của nó.

“Ngôi chùa” không nhất thiết phải được hiểu theo nghĩa đen, tức là “a concrete temple”, mà cái temple đó cũng có thể là ngay tại đây, trong thân xác này. Ngôi chùa của mình chính ở tại đây, là “toi-même”. Chúng ta có thể tìm thấy được sự thanh tịnh ngay ở đây, trong giờ phút này, mà không cần phải đi tìm ở đâu xa bên ngoài. Sự giác ngộ là một cái gì rất là immediate và spontaneous, và đó chính là cái điểm mình muốn trau dồi và duy trì.

6. Trong chùa Mẹ xuất hiện ==> “Mẹ” là tượng trưng cho tình thương vô bờ bến, không chút vụ lợi, là tình thương vô điều kiện và sự hết lòng muốn lo lắng thương yêu cứu vớt con mình ra khỏi màn vô minh đen tối. Mẹ là ánh sáng trong suốt mà tất cả chúng ta đều tin tưởng và depend on khi chúng ta bị lâm nguy. Nhớ tới Mẹ, chúng ta luôn sẵn sàng rời bỏ mọi tội lỗi để trở về với ánh sáng...

Tất cả những phenomena mà chúng ta experience qua thân và tâm của chúng ta, tất cả những sự thay đổi, biến chuyển của thân xác và tất cả những sự thay đổi, biến chuyển của tâm thức chúng ta trong từng chập sạt na, là một bài học vô cùng quý báu để chúng ta đi tới sự giác ngộ. Chúng ta chết đi và sống lại trong từng chập tư tưởng, cũng như các tế bào trong thân xác của chúng ta được sanh ra, trưởng thành và chết đi, nhường chỗ cho các tế bào mới phát sanh. Đó là sự vô thường của cuộc sống của chúng ta. Cái proof sau cùng mà tâm thức của chúng ta (trong kiếp sống hiện tại) hay biết được, là lúc chúng ta ở giây phút cận tử. Nhưng rồi, cái chết ấy cũng chỉ là một transitional state để chúng ta bước sang một thế giới mới. Sự giác ngộ có thể đạt được qua sự nhận thức tìm hiểu rất ráo những activities của cái thân xác và tâm thức này. Vì vậy, ngôi chùa trang nghiêm nhất nằm ở trong ta, chứ không phải bên ngoài ta.

Từ điểm số 7 trở đi, Đồng Mai (trong bài “Lời Khuyên Của Mẹ Qua Giác Mơ” đăng ở Thư Viện Hóa Sen) đã cắt nghĩa rất rõ ràng, theo sự nhận xét của cô ta,

nhưng không nhất thiết là lời giải ấy hoàn toàn chính xác. Vì cháu đã đọc đi đọc lại bài của cô ta quá nhiều lần, nên sự nhận xét của cháu ban đầu đã bị sự nhận xét của cô ta chi phối, bởi vì cô ta “did make good points”.

Đến đây cháu không thể trả lời liền được về ý của cháu. Cháu phải đi nằm ngủ một giấc để clear out những gì cháu đọc sáng giờ, rồi cháu sẽ trở lại với những gì “unique” của cháu, và sẽ viết cho chú về sự nhận xét của riêng cháu.

Hôm nay, cháu đã dành cho chú rất nhiều thời gian đó :-)

Bây giờ cháu đã tỉnh táo và cháu không chấp vào những gì Đồng Mai đã viết, mà chỉ nghĩ tới ý của cháu thôi. Trước khi cháu bắt đầu nghĩ tới điểm số 7, thì mình recapitule lại một chút về những điểm trước. Nước lụt, núi, và ngôi chùa - Nơi có nước lụt tượng trưng cho bờ bên này, là vực sâu, là nơi bị “tham, sân, si”, “vô minh” và “phiền não” chiếm ưu thế. Núi là con đường đưa ta tới bờ bên kia, nơi mà không có phiền não, tham, sân, si và vô minh, nơi của ngôi chùa, tức là nơi của Trí tuệ. Nhắc tới bờ bên này và bờ bên kia, cháu nhớ tới bài Tâm Kinh “Ma-Ha (lớn vô cùng) - Bát-Nhã (trí tuệ) - Ba-La (bờ giác ngộ) - Mật-Đa (đi tới)” của chú dịch hôm trước (đọc lại ở [đây](#)). Bài này, tuy cháu không hiểu từng chi tiết trong đó, nhưng nghe qua thì cháu cảm được một luồng ánh sáng spontaneously xuất hiện trong tâm mình. Vì vậy, cháu sẽ từ từ suy gẫm về mỗi câu trong đó.

Đôi giày của chú hỏi chú mang đi tượng trưng cho phương tiện transport mà chú đã chọn để đưa chú tới bờ Trí tuệ. Đôi giày ấy cũng tượng trưng cho sự lựa chọn của con đường mà chú đi trên nó, cũng có thể nghĩ là đôi giày và con đường là một, là sự lựa chọn của chú. Đôi giày ấy là 2 chiếc giày đồng cỡ và đồng màu, vì lúc đó, tâm của chú nghĩ rằng con đường ấy là con đường đúng, không có sự nhầm lẫn trong sự lựa chọn con đường. Nhưng tại sao khi lên tới chùa thì chú lại để mất đôi giày đó, và Mẹ chú đã trao cho chú một đôi giày khác gồm 2 chiếc không đồng cỡ và không đồng màu, và lại hỏi chú “Có phải là đôi giày này không?” Điều này cho thấy sự chỉ điểm của Mẹ là chú đang bị conflicts trong tư tưởng của chú.

... Cháu sẽ viết tiếp ...

Từ điểm số 7 tới điểm số 10:

7. Mẹ là một tu nữ còn trẻ đẹp, trong một gương mặt hiền hòa, an tịnh.

8. Mẹ bước ra trong một tư thế bình an, sáng suốt, triu mến và Mẹ đã nhận ra chú.

9. Mẹ đã thoát ly trần tục và vì thế mẹ con chú không còn cảm giác ràng buộc đèo níu của mẹ con như hồi trước.

10. Mẹ đã trao cho chú một đôi giày, nhưng hai chiếc không cùng cỡ và không cùng màu.

Tại sao những chi tiết này? Và tại sao tới đây giấc mơ lại chấm dứt?

Điểm số 7 tượng trưng cho sự làm yên tâm là những gì chú sắp sửa đối diện là cánh cửa đi vào bờ Trí tuệ. Hình dáng trẻ đẹp, hiền hoà và an tịnh của Mẹ là một reassurance để chú chuẩn bị tiếp thu những gì bà ta sẽ communicate với chú.

Điểm số 8 - Sự triu mến và sự nhận ra chú làm tăng thêm sự cam đoan với chú là đây là cánh cửa của Trí tuệ.

Điểm số 9 nói là thể hiện của emptiness, là chìa khóa của trí tuệ. Mẹ con chú còn nhận ra nhau, nhưng lại không còn bị ràng buộc với nhau. Mẹ con chú đã ở trong hai trạng thái mới. Hồi trước là do nhân duyên hòa hợp, rồi cũng do nhân duyên phân chia, và bây giờ gặp lại nhau trong hoàn cảnh mới, cũng là do nhân duyên hợp thành. Có và Không ở trong đời đều là các pháp tương đối, đều không tồn tại lâu. Điều này bài “Bát Nhã Tâm Kinh” (Prajna Paramita Hridaya Sutra) có ghi rõ ràng. Cháu nghĩ lý do chú dịch bài này, cũng là vì chú đã hiểu được rất nhiều về những gì được viết ở trong đó. Cháu cũng nghĩ rằng chú đã và đang thường xuyên suy gẫm về cái content của bài ấy.

Điểm số 10 - Mẹ chú đã không do dự đi trở vào trong, lấy ra một đôi giày với 2 chiếc không đồng cỡ, cũng không đồng màu, và trong sự không do dự đó, bà đã trao đôi giày đó cho chú và hỏi rằng, “Có phải đôi giày này không?”. Điều này cho thấy Mẹ, tức là ánh sáng của Trí tuệ, đã chỉ điểm cho chú thấy rằng con đường mà chú đã đi trên nó để tới cánh cửa giác ngộ này có sự conflict bên trong, và trong subconscious mind của chú đã hay biết nhưng nó chưa hiện rõ trong conscious mind của chú. Cũng là một đôi giày, tức là một phương tiện, mà phương tiện này được trao cho chú từ cánh cửa của bờ Giác Ngộ. Vậy, Mẹ đã chỉ điểm rằng, vạn pháp tuy có sự phân biệt ở bên ngoài, có to có nhỏ, có màu

này màu kia, nhưng thực tế đều là một, đều được điều khiển bởi định luật vô thường và tùy thuộc phát sanh, đều do duyên hợp mà nên và đều do hết duyên mà ra. Mẹ đã nhắc nhở chú phải nhìn vào đôi giày mới này và nhận lấy nó mà đi tiếp trên con đường đi tìm ánh sáng giác ngộ của chú.

Tới đây cháu đã đề cập tới hết 10 điểm của giấc mơ của chú. Và cũng tới đây giấc mơ ấy chấm dứt, vì đã tới lúc, như cháu viết ở đầu bài, chú là người phải tự tìm ra con đường cho mình và tự đi trên nó, chứ không thể nhờ vào ai khác để đi giúp chú.

Kính hết,

TL 🌹.

Commentaires :

- “Hôm tôi đọc đến đầu câu chuyện anh kể về lụt và anh đã leo được lên núi đá để tránh lụt, thì tôi chỉ biết liên tưởng đến lụt là một thiên tai có sức tàn phá lớn và đe dọa tính mạng con người, mà anh đã thoát được tất anh phải là người có đức độ, may mắn.”

- “Trong giấc mơ của anh, về ẩn dụ đôi giày không cùng cỡ hay không cùng màu, có thể giải thích như sau: ta có thể xem đó là một đôi giày hay là không phải là một đôi giày đều được cả, chớ nên cố chấp câu nệ. Vì là “có có không không” (sắc sắc không không), theo quan niệm triết lý của đạo Phật. Trong bài “*Bát Nhã Tâm Kinh*” (Prajna Paramita Hridaya Sutra), một bản kinh căn bản và phổ thông của Phật Giáo Đại Thừa, có viết: “*Sắc bất dị không, không bất dị sắc, sắc tức thị không, không tức thị sắc, thọ tưởng hành thức diệc phục như thị.*” (Sắc chẳng khác gì không, không chẳng khác gì sắc, sắc chính là không, không chính là sắc, thọ tưởng hành thức cũng đều như thế cả).”

- “Về chuyện đôi giày mà anh đã cẩn thận mang theo trong lúc leo lên núi đá, rồi rốt cuộc lại để mất đi không còn tìm thấy, theo tôi nghĩ là ý muốn nói: Đôi giày dùng để đi đứng, cũng giống như chiếc thuyền dùng để qua sông, chỉ là phương tiện để đạt đến cứu cánh. Vì thế, Đức Phật đã từng nhắc nhở: “*Qua sông rồi, thì hãy bỏ thuyền bè mà lên bờ.*” Cũng vậy, leo được lên đỉnh núi rồi, thì không còn cần đến đôi giày nữa.”

Autres commentaires :

- “Khi anh leo núi mà thấy chân êm ái, không cần đi giày nữa, rồi quên không nhớ đã để quên giày của mình ở chỗ nào. Đó là tình huống thường tình của con người. Anh lên núi dễ dàng, sạch sẽ, nước trong vây quanh, chứng tỏ anh biết chọn một con đường dễ dàng thoải mái cho kiếp sống này của anh. Anh được gặp mẹ của anh nơi tiên cảnh, chứng tỏ anh đã nghiên cứu và am tường triết lý của Đức Phật. Mẹ anh không mừng rỡ mà đưa cho anh đôi giày hai màu khác nhau, ý mẹ anh muốn nói rằng: “Con chưa lên ở đây được vì con đã để quên mất giày của con.” Ý mẹ anh muốn nói rằng: “Con còn phải nặng nợ hai kiếp nữa may ra mới bước đến được Bến Giác.”

- “Nước dâng cao, là Bà Cụ luôn luôn kéo Anh lên, che chở Anh được an toàn. Anh xét lại cuộc đời Anh xem, mỗi tai nạn đều qua khỏi. Bà giữ 2 kỷ niệm cho Anh, Bà cất ở chùa, mà Bà nâng niu nó lắm, và gìn giữ cho Anh. Đó là bữa bói trong chùa Bà đạt được sau thời gian dài tu hành mà cho Anh. Bà tu lâu rồi. Nhưng luôn luôn và bao giờ cũng ở bên cạnh Anh. Việc Bà đưa Anh 2 chiếc giày màu sắc khác nhau, mà Anh khước từ. Ý Bà hiểu con Bà nhiều lắm. Anh khó là vì Anh là người có tánh chấp ngã cao, nên tâm chưa cảm thấy một chút an lạc nào. Ý Bà muốn Anh bỏ chấp ngã để có được sự an ổn, an lạc. Đó là Bà thương Anh. Mong Anh tìm được niềm An Lạc qua hình bóng tuyệt vời của người Mẹ của Anh.”

Hôm qua, sau thời ngòi thiền, tôi bỗng có chút lời bàn về "Giấc Mơ Kỳ Lạ" của anh:

- Lụt lội: chìm đắm trong biển trầm luân sanh tử.
- Leo núi: con đường hướng thượng, chủng tử tu hành.
- Cất giày: khi muốn lên cao, phải biết bỏ bớt, thu gọn lại.
- Đỉnh núi: tột cùng của sự giải thoát (Niết Bàn).
- Đôi giày không đồng đều, khác màu: phương pháp tu để giải thoát là không còn mắc kẹt 2 bên (Pháp môn Bất Nhị), không còn mắc kẹt trong phân biệt, hơn thua, phải quấy, lớn nhỏ, màu sắc, v.v...
- Phật viết theo chữ Hán là người đã quét sạch 2 bên.

Mừng Mẹ anh đang sống nơi cảnh tiên và đang trên đường giải thoát.

Kim Hạnh

Cám ơn Cậu Trúc Huy đã gửi cho xem pps « Một Giấc Mơ Kỳ Lạ » soạn rất hay...

Theo hiểu biết đơn sơ của Quỳnh-Chi, thì giấc mơ ấy thật sáng tỏ... Đó là lời nhắn nhủ của linh hồn một mẹ hiền gửi đến người con thương yêu đang còn hụp lặn trong biển khổ trần gian.

Nước, và nhất là nước lụt... tượng trưng cho các đau khổ thử thách ở trần gian này. Psaume 69 de la Bible có câu :

*« J'enfoncé dans la boue du gouffre ...
... et le flot me submerge...*

*... Tire-moi du borbier...,
que j'échappe à mes adversaires,
à l'abîme des eaux !... »*

Trong giấc mơ, hình ảnh về vực thẳm và núi cao cho biết sự cách biệt giữa trần gian khổ ai và xứ trời thanh tịnh...

Đôi giày phải bỏ ra để leo lên núi cao, nơi thanh tịnh của Phật, trong sách l'Exode (chapitre 3) de la Bible có nói :

*Dieu appela Moïse du buisson ardent et lui dit :
« Moïse, Moïse... n'approche pas d'ici, retire tes sandales
de tes pieds car le lieu où tu te tiens est une terre sainte. »*

Thật vậy, đôi giày chỉ cần để đi trong cát bụi ở thế gian này thôi.

Đôi giày hai chiếc khác nhau ở trong chùa, cho biết ở xứ an lạc tu hành, không có giày dép, và nếu có chằng cũng là dưới hình thức khác và ích lợi khác.

Mẹ hiền đã thương con, nhắn nhủ con nên tu hành ở kiếp này để mong có ngày mẹ con được gặp lại ở xứ trời trinh khiết và thanh tịnh... bởi vì mẹ hiền đã được về xứ ấy...

Quỳnh-Chi

Merci Oncle Trúc Huy de m'avoir envoyé le beau pps « Un Songe Étrange », très bien monté...

Je trouve que le songe est très clair... C'est le conseil d'une bonne maman qui est déjà rendue au ciel et qui a compassion pour son cher enfant encore resté dans ce monde de misères et d'épreuves...

L'eau dans la Bible, surtout l'eau d'une inondation, a le sens symbolique des épreuves de ce monde.

Dans le Psaume 69 de la Bible, nous trouvons ces versets :

*« J'enfonce dans la boue du gouffre ...
... et le flot me submerge...*

*... Tire-moi du borbier...,
que j'échappe à mes adversaires,
à l'abîme des eaux !... »*

Dans le songe, l'abîme et la montagne signifient l'écart entre le monde terrestre rempli d'épreuves et le ciel où il n'y a que Paix...

Quant aux souliers que tu devais enlever pour grimper la montagne où il y avait au sommet, un temple de Bouddha...

Dans le livre de l'Exode (chapitre 3) de la Bible, nous lisons :

*Dieu appela Moïse du buisson ardent et lui dit :
« Moïse, Moïse... n'approche pas d'ici, retire tes sandales
de tes pieds car le lieu où tu te tiens est une terre sainte. »*

En effet, les souliers ne sont utilisés que pour marcher dans ce monde de poussière... Les deux souliers que Maman Hồng-Cầm te montra et qui étaient différents l'un de l'autre... signifient simplement qu'il n'y avait pas de souliers au ciel comme sur la terre...

Ce songe, c'est le conseil d'une maman à son enfant, elle veut qu'il se convertisse et change de vie pour qu'un jour, maman et enfant puissent vivre ensemble au ciel où elle est déjà rendue et elle l'attend...

Quỳnh-Chi

QC giải thích rất hay. Anh hoàn toàn đồng ý.
Anh cũng vui, vì QC thấy giấc mơ đó rất có ý nghĩa và rất sáng tỏ.
Thân mến,
NDT :)

